

❧ Első fejezet ❧

RAGADD MEG AZ ÍGÉRETET!

A hatodik hónapban pedig elküldetett Gábrriel angyal Istentől Galileának városába, amelynek neve Názáret, egy szűzhöz, aki a Dávid házából való József nevű férfiúnak volt eljegyezve. A szűznek neve pedig Mária. És bemenvén az angyal őhozzá, mondta néki: Örülj, kegyelembe fogadott! Az Úr veled van, áldott vagy te az asszonyok között. Az pedig látván, megdöbönt az ő beszédén, és elgondolkodott, hogy micsoda köszöntés ez?! És mondta néki az angyal: Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél. És ímé fogansz a te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az ő nevét JÉZUSNAK. Ez nagy lesz, és a Magasságos Fiának hívják; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az ő atyjának királyi székét; és uralkodik a Jákób házán mindörökké; és az ő királyságának vége nem lesz!

LUKÁCS I:26-33

ÉSZAK-MOZAMBIKBAN ÉLEK. Minden héten ellátogatok néhány eldugott faluba. Tudom, milyen az egyszerű falusi élet olyan helyen, ahol nincs áram, folyó víz, és alig van kapcsolat a külvilággal.

Sokszor gondolok arra, hogy talán az a hely sem különbözött sokban ezektől az afrikai falvaktól, ahonnan Mária szár-

mazott. Vajon mit csinálhatott éppen, amikor megjelent neki az angyal? El tudom képzelni, hogy valami hétköznapi foglalatosságot űzött – vizet hozott a kútról, a ruháját mosta egy agyagedényben, vagy halat sütött a tűz fölött.

Szerintem nem számított arra azon a napon, hogy egy angyali látogatás fenekestől felforgatja a világát. Te hogyan reagálnál, ha megjelenne egy angyal, és közölné, hogy „kegyelembe fogadott” vagy?

Láttam már angyalokat. Éreztem már, milyen az, amikor az Úr jelenléte súlyos takaróként borul rá egy teremre, és mindenkit térdre kényszerít. Azt hiszem, a legtöbben ámulattal és retteggve borulnánk arcra. Remegnénk a szent Isten előtt.

Mária is így reagált. Nem csak parányi szorongás támadt benne. Megrémült. A Biblia azt mondja, hogy „megdöbbszent”. Én személy szerint nem tartom valószínűnek, hogy szenzációs vagy elképesztően tehetséges lett volna a szellemi életében. Valószínűleg egy átlagos tizenéves lány volt, aki a maga egyszerű módján szerette Istent. Úgy gondolom, hogy olyan lehetett, mint bármelyikünk – egy kis cserépedény.

Melyik fiatal lány tudná, hogyan reagáljon, ha megjelenik egy angyal a szobájában, és közli vele, hogy Isten kegyelméből teherbe fog esni? Mit tenne? Hogyan mondaná el a szüleinek? „Anyám, örvendezz együtt velem! Eljött hozzám egy angyal, és most terhes vagyok! Hé, mindenki, csapjunk bulit!”

Hát a vőlegénye? Vajon ilyesmit mondana: „József, alig várom, hogy elmondhassam neked, mi újság! Olyan izgatott vagyok! Isten a kegyelmébe fogadott – és kisbabám lesz! Nem a tiéd a baba, de ne aggódj! Csodálatos ajándék! Örülj a kedvemért, József!”?

Mind úgy gondoljuk, hogy akarunk üzenetet az Úrtól, de szívesen fogadnánk egy ilyet is? Sokan vágyunk csodákra az

életünkben. Mária példája arra tanít, hogy időnként a legszenzációsabb csoda ugyanolyan szenzációs bajba tud sodorni bennünket. Mária ajándéka kemény következményekkel járt. Csak egy darabig tudta elrejtteni. Előbb-utóbb megmutatkozott az ígéret, és számot kellett adnia róla. Nem tudom, vajon hányan hittek neki, amikor elmondta nekik, hogy azért állapotos, mert a Szent Szellem beárnyékozta.

Van, amikor Isten ígéretei ilyen bizarrnak, valószínűtlennek, sőt örültnek tűnnek. A nagy ígéretekkel magunkra vonhatjuk a környezetünkben élők félreértését – akár még rosszallását is.

Miféle jóindulat ez?

Ha vágyunk arra, hogy Isten kegyelme, jóindulata megnyugodjon az életünkön, vegyük figyelembe azt is, hogy ez hogyan fog kinézni. Nem mindig a készpénz, előléptetés és hasonlók ruháját ölti magára. Mária életében úgy nézett ki ez a jóindulat, hogy egy egyszerű zsidó lány egyszer csak terhes lett. Nagy valószínűséggel szörnyű pletykákkal, kritikákkal és rosszallással kellett szembesülnie a városka lakói részéről. Legelőször is gondoznia, védelmezni és szeretnie kellett a benne növekvő életet az őt körülvevő nagy fájdalom és sok félreértés ellenére.

Ha Isten szokatlan módon szól hozzánk, furcsa feladatot bíz ránk, vagy váratlan helyre küld bennünket, talán habozva beszélünk erről barátainknak és családtagjainknak. Teljesen természetes, ha aggódunk az emberek reakciói miatt. Képzeld csak el egy pillanatra, hogyan érezhetett Mária, amikor be kellett számolnia családjának a meglátogatásáról és Isten csodálatos ígéretéről, amely növekedni kezdett benne – nemcsak arról, hogy szűz, hanem arról is, hogy a benne növekvő gyermek Isten Fia, Izrael Messiása!

Néha azon tűnődünk, hogyan magyarázzunk el ennél sokkal egyszerűbb dolgokat az embereknek. Nem mindenki látja bölcs dolognak, hogy mindenedet széteszd, aztán leülj a harmadik világ szétbombázott utcáin a nyomorgók közé. Nem mindenki érti meg a negyvennapos böjtöt. Nem mindenki érti meg, miért mész Jézust hirdetni olyan helyekre, ahol megkövezhetnek érte. Nem mindenki érti meg, miért szánod oda egész életedet arra, hogy a szexkereskedelem áldozataival foglalkozz Indiában, vagy miért veted alá magad az evangélium kedvéért egy olyan hely szigorúságának, mint a Harvard vagy a Yale.

Az igazság az, hogy időnként családtagjaink és barátaink nem értik meg az elrendelt sorsot, amelyet magunkban hordozunk. De még ha megértik is, lehet, hogy tíz vagy húsz év is eltelik a beteljesülésig.

Tizenhatéves koromban beárnyékozott a Szent Szellem. A legelső dolog, ami történt, az volt, hogy elveszítettem az összes barátomat. Amikor beszámoltam a családomnak a kapott elhívásról, nem igazán voltak együttérzők. Azt hitték, valami szektába keveredtem. Nem sokkal később le kellett mondanom egy férfiről, akit teljes szívemből szerettem. Az Úr azt mondta, hogy nem ő lesz a férjem.

Néhány évvel később ismertem meg Rollandot, akihez feleségül mentem. Amikor összeházasodtunk, azonnal elutaztunk a missziómezőre. Csak odaútra szóló jegyünk volt, meg harminc dollárunk. Azóta szolgálunk a szegény, összetört emberek felé Ázsiában, Angliában és Afrikában, és egyenként beszeretgetjük őket a királyságba.

Sok évbe telt, mire a szüleim egyáltalán szóba álltak velem azzal kapcsolatban, hogy mit művelek az életemmel. Haláluk előtt azonban abban az elképesztő örömben volt részem, hogy

mindkettőjüket Jézushoz vezethettem. Sőt, édesapám még felszentelt lelkész is lett hetvenkét évesen! Amikor apám elköltözött, édesanyám hónapokig ott élt velem Mozambikban, angolul tanította a gyerekeket, és nagy örömmel segítette szolgálatunkat.

Isten mindent helyreállít!

„Isten nekem ad egy várost!”

Tizennyolc évesen részt vettem egy alkalmon a Dél-Kaliforniai Egyetemen – ma Vanguard Egyetem –, ami még élesebb fókuszot adott az életemnek.

Emlékszem, zavart és bosszantott az előadó, mert anyyira arrogánsnak tűnt, amit mondott. Csak azért hallgattam tovább, mert tagja voltam az őt meghívó szolgáló csapatnak. Muszáj volt ott maradnom az első sorban. De az illető olyan dolgokat mondott, amelyeket logikátlanak találtam. Túlságosan hihetetlenek, túl fantasztikusnak tündek. Ott állt ez a férfi, és kijelentette: Isten azt mondta, hogy ad neki egy várost. Kétszer is megismételte: „Isten azt mondta, hogy nekem ad egy várost!”

Azon gondolkodtam, mennyire pökhendi ez az ember, amikor hirtelen megpillantottam két angyalt, az egyiket a férfi jobbán, a másikat a balján. Közvetlenül mögötte pedig megláttam magát Jézust, fényesen és tündöklően.

Nyitott szemmel kapott látomás volt ez. Teljesen éber voltam, ugyanúgy láttam magam körül az embereket és dolgokat. Jézus egyenesen rám szegezte az ujját, és azt mondta:

– Hallgass rá! Az igazat mondja!

Ezt követően képtelen voltam bemenni órára. Az első sorból odakúsztam a kápolna hátsó részében található kis imakamrába, és egész nap lelkem legmélyéből imádtam Istent.

Sírva kiáltottam Istenhez, hogy ha ez igaz, akkor én egy országot kérek Tőle.

Úgy okoskodtam, hogy ha Isten adhat valakinek egy várost, akkor adhat akár országot is. Ez az alkalom örökre megváltoztatott.

Az egymillió dolláros konferencia

Majdnem húsz évvel később történt, hogy Randy Clark rám vetette a kezét egy konferencián a Toronto Airport Christian Fellowship (ma: Catch the Fire) gyülekezetben, és megkérdezte: „Isten tudni akarja, hogy kéred-e Mozambik nemzetét?”

A férjemmel, Rollanddal azért mentünk el a kanadai ébredésnek erre a helyére, mert kétségbeesetten többre sóvárogtunk Istenből. Nekünk különösen sokba került a részvétel, mert egy másik nagy gyülekezet azt mondta, ha visszatérünk Torontóba, elveszítjük a nekünk ígért egymillió dollárt, amiből új gyerekközpont épült volna. Ennek a bizonyos gyülekezetnek komoly teológiai fenntartásai voltak azzal kapcsolatban, ami Torontóban történt. Nem akartak semmilyen módon kapcsolatba kerülni azzal a mozgalommal, még közvetve, rajtunk keresztül sem.

Kétségbeesetten szükségünk volt arra a pénzre. Nem sokkal korábban veszítettük el mindenünket Afrikában, amikor a helyi kormányzati tisztviselők összeverték a gyerekeinket, és egyetlen hétvége alatt elvették első gyerekközpontunkat és minden vagyonunkat. A családjunk, munkatársaink és a háromszázhusz gyerek hajlék nélkül maradt.

Ez a gyülekezet azt kérte, írjunk alá egy levelet, amelyben megígérjük, hogy soha nem térünk vissza a torontói vagy pensacolai ébredés gyülekezeteibe, vagy különben hivatalosan is lemondunk az általuk felkínált pénzről.

Hiába voltunk óriási szükségben, nem volt nehéz a választás. Mindenáron többet akartunk Istenből. De azért mélyen átéreztek a következő torontói konferencia árát – egymillió dolláros belépődíjba került nekünk!

A pásztor, aki visszatartotta a pénzt, továbbra is nagyon kedves nekünk, és nagyra becsüljük a szolgálatát. Végül kibé-kültünk vele, de abban az időben ő egyszerűen nem értette a sokféle megnyilvánulást Torontóban, amikor az embereket megérintette Isten Szelleme.

A konferencián Randy Clark prédikált nagy tűzzel és meggyőződéssel a kenetről, erőről és elrendelt sorsról, amelyet Isten ki akar árasztani ránk. Az üzenet közben hirtelen olyan sóvárgást éreztem Isten iránt, hogy nem tudtam tovább visszafogni magam. Nem történt előrehívás, még csak szünetet sem tartott az igehirdetésben, de én kényszert éreztem arra, hogy több ezer ember szeme láttára előre rohanjak. Ott letérdeltem, felemeltem a kezeimet, és sikítani kezdtem.

Mindenki csodálkozott, hogy mit csinálok. Én magam is alig tudtam elhinni, hogy ilyen vadul viselkedem. Emberileg én soha nem tennék ilyet, de a Szent Szellem annyira áthatott a jelenléte iránti vágyakozással, hogy már nem érdekelt, ki mit gondol.

Randy abbahagyta a prédikálást. Rám vetette a kezét, és megkérdezte:

- Isten akarja tudni, hogy kéred-e Mozambik nemzetét?
- Igen! – sikítottam teljes erőmből.

Erre ő így folytatta:

– A vakok látni fognak, a siketek hallanak, a bénák járnak, a halottak feltámadnak, és a szegények meghallják az örömhírt.

Isten ereje villámcsapásként sújtott le rám. Remegtem és sikítottam. Tényleg azt gondoltam, hogy meghalok. Az a be-

nyomás ébredt bennem, hogy Isten azt mondja: „Helyes. Azt akarom, hogy meghalj.”

Hiszem, hogy Isten azt akarja, hogy meghaljunk, de nem akar a halálban hagyni. Azt akarja, hogy halottak legyünk, hogy aztán feltámaszthasson bennünket dicsősége erejében. Új életet akar adni nekünk, amely már nem a miénk, hanem teljesen az Övé.

Emlékszem, hogy egy „Igen!” kiáltás felszakadt az én szívből egyenesen az Ő szívéhez. Nem is gondolkodtam rajta. Ha átgondoltam volna, valószínűleg nemet sikítottam volna.

Ezt követően hét napon és hét éjszakán át olyan intenzíven éreztem Isten jelenlétét és erejét, hogy lebénultam. Nem tudtam járni, beszélni, mozdulni. A Szent Szellemnek utasítania kellett az embereket, hogy időnként öntsenek le egy kis vizet a torkomon. A mosdóba is ölben kellett kivinni.

Sokan nevettek ezen. Az egészet mulatságosnak találták. Én nem láttam benne semmi vicceset. Erőtelmes és szent idő volt ez.

Miután megkaptam ezt az áldást, visszatértünk Mozambikba.

A következő év során minden addiginál sokkal nehezebb lett a helyzetünk. Rolland és a lányunk többször is visszaesett a maláriába. Nálam szklerózis multiplexet állapítottak meg. Mozambiki gyermekeink sátrakban éltek, és éjjelente férges és patkányok rágcsálták a lábujjaikat.

Én továbbra is hittem a kapott üzenetben. Az egész év során végig imádkoztam minden vak ember gyógyulásáért, akivel csak találkoztam. Jézust mind befogadták, de egyikük sem gyógyult meg.

Aztán egy év múlva Isten megnyitotta a Mennyet. Az üzenet kezdett valóra válni. A vakok láttak. A siketek hallottak.

A bénák jární kezdtek. Mozambiki pásztoraink közül hárman halottakat támasztottak fel. A gyülekezetünk robbanásszerű növekedésnek indult. Azóta a történetünk csordultig megtelt vad, csodálatos mesékkel.

A prófétaí üzenet idején egy gyülekezetünk volt Hong Kongban, egy Angliában és kettő Mozambikban. Ennyi látható gyümölcse volt a sokévi szolgálatunknak. Két kicsi mozambiki gyülekezetünk volt – ráadásul úgy, hogy a gyerekközpontban a gyerekeknek kötelező volt részt venni az istentiszteleten a vasárnapi ebéd előtt. A másik gyülekezetünk pedig egy szemételepen gyűlt össze.

Azóta a mozgalmunk keretein belül több mint tízezer gyülekezetet plántáltunk Mozambikban és környékén. A munkánk szétterjedt több mint harminc országra világszerte. Az új gyülekezetek közül néhány ezer Cabo Delgado tartományban található, Mozambik legészakibb részén, fogadott otthonunkban, amely a makua és a makonde törzsek otthona is – korábban ezek voltak a legnagyobb eléretlen népcsoportok Délkelet-Afrikában.

Amikor az Úr szólt nekem, hogy szeretné, ha egész Mozambik népe megismerné Őt, furcsának találtam, hogy tőlem kér segítséget. Világi mércével mérve nagyon korlátozott szolgálati sikert tapasztaltunk meg. Láttunk néhány csodát, de azokhoz képest ez az ígélet felfoghatatlanul nagynak tűnt. Ugyanolyan különösnek találtam ezt az üzenetet, mint valószínűleg Mária is az angyal szavát.

Tudom, hogy én csak egyetlen parányi személy vagyok Isten Mozambikra vonatkozó dicsőséges céljának nagy képében. Egy kis mamácska vagyok, aki a porban szolgál. De hiszem, hogy ha Isten használni tud egy szamarat, akkor használni tud engem is. Szeretnék Isten dicsőségének eszköze lenni. Hinni

akarom, hogy Isten képes szerteragyogni az Ő szeretetét és dicsőségét az én kis odaszánt életemből – mint ahogyan a tiédből is. Akármilyen lehetetlennek tűnik is az Istentől kapott ígéret, mi válaszolhatunk úgy, ahogy Mária tette; engedelmes „Igen!” kiáltással.

Mert Istennek még a legkisebb igen is számít.